

DAŽNA IŠPAŽINTIS

/ 55 /

Jeigu mes nenusidėtums, nereikėtų mums nei atgailos, tai yra įvyksio blogio pašalinimo ir atitaisyimo patistos moralinės tvarkos. Jeigu nereikėtų mums atgailoti, nereikėtų vartoti ir atgailos priemonių, pirmoje eilėje – atgailos sakramento. Kitaip sakant, nereikėtų tada mums nei išpažinties eiti. Bet deja, žmonės labai dažnai padaro savo gyvenime negėrų dalykų ir dėl to jiems būtina atgaila, o su ja ir išpažintis, kaip pagrindinė priemonė nuodėmams naikinti. Kadangi žmonės neperdaug teisirūpina savo išganymu, bažnyčia davė įsakymą bent kartą metuose prieiti išpažinties ir taip apsisvalyti nuo susirinkusių metinių nuodėmių. Toks įsakymas, suprantama, jog jis nenusako dėl ko ta išpažintis reikia atlikti, nes manoma, kad sąmoningas tikintysis pats supranta, kad ji ne dėl įsakymo, o dėl reikalo. Tačiau žmonės, kurie nenori gerumo, o žiūri tik formulu, ne kartą nusako taip: "Ko jūs iš manęs norite. Aš įsakymą išpildau: vėlykinę atlieku. Daugiau mirtų eiti išpažinties nėra nei reikalo, nes įsakymas teliepia vieną kartą per metus". Žmonės, kaip sakiau, jeigu būtų visi šventieji, nedarytų nuodėmių, tai išpažinties iš viso jiems nereikėtų, o tokios metinės prieėjimas jiems gal būtų galima priskaityti prie tikro tobulumo. Bet deja, žmonės ne šventieji ir pirmoje eilėje nėra tokie, kurie atlikinėja tik vėlykines skaitydami save gerais žė žmonėmis. Tiesai paprastai daug ko negero pasitaiko. Dėl to dažniausia visokiems apsilaideliams išleidusi įsakymą išpažinties prieiti bent kartą metuose, ragina atlikinėti ją ne pagal įsakymą ir dėl įsakymo, o pagal reikalą ir dėl savęs

tobulinimo. Tą Bažnyčios mintį nuoširaus tikintysis turi suprasti ir neteisinti savęs tokiais sofistais, kaip minėtasis, kad čia užtenka tik/i išpildyti Bažnyčios įsakymą, o visą laiką gyventi kaip į galvą eina. Dėl to ir aš šiandien noriu pakalbėti ne apie vienkartinę metinę išpažintį, o apie dašną išpažintį, kurią rekomenduoja visiems tikriesiems tikintiesiems.

XX XXXXX XXXXXX

Kam reikalinga ir kuo pateisinama dašna išpažintis? Banderai sakant, kumxji reikia pasakyti, kad ji reikalinga. Kaip atsakyti dėl ko : ko reikia žmogui valgyti ir neužtenka to padaryti tik kartą į metus? Dėl to reikia valgyti, kad reikia žmogui gyventi, o be valgymo to padaryti negalima. Jeigu žmogus yra sotus, jam valgyti nereikia, bet jeigu jis išalko, tai būtina padaryti ir kiek kartų, kiek kartų jis pasijaučia esąs alkanas. Visiems žmonėms reikia valgyti, tačiau kaip nevienodai dažnai jie taip dero. Kitam užtenka ir poros kartų per dieną, o kitas valgo ir tris ir penkis kartus per dieną ar net daugiau. Či ne pats valgymas svarbu, bet tai dėl ko jis atliekamas. Syki žmogus išalko ir turi valgyti. Taip ir čia. Kai nėra nuodėmių, nereikia ir išpažinties, bet jeigu jų pedaroma, ir išpažinties reikalinga iškyla. Ir jos dažnumas priklausys nuo to, kaip dažnai žmogus nusidės. Kas rečiau tesusikalsta, tam ir išpažinties rečiau tereikės, o kas į nuodėmes kasdien bris, tam kasdieną reikės ir išpažinties, jeigu jis nenorės būti savo nuodėmėse. Jeigu kai kurie žmonės retai teicina išpažinties ar ir visai jos neina, tai dar nereiškia, kad jos jiems nereikia, arba, kad jiems užtenka tik velykinės. Lygiai taip pat kaip nereiškia, kad žmogus yra sotus, jei

jis nevalgo. Žmogus gali būti ir labai alkanas, o nevalgyti. Taip ir su išpašintimi. Gal būti kad ji kai kam labai reikalinga, o jis jos neina.

Taiigi dažna išpašintis pirmoje eilėje būtina sekmingesnei kovai su nuodėme. Jeigu žmogus įpranta į kokią nors nuodėmę, tai dažna išpašintis jam tėra vienintelė priemonė kaip nors iš jos išsiveduoti. Kas eina dažnos išpašinties, tas ir nusidėdamas, sutrumpina laiką, kurį jis būtų nemalonės stovyje, jeigu išpašinties eity retai. Sakysime, kad ir toks mažas pavysdėlis. Kas nors eina išpašinties tik kartą į metus, o sekmadienio Mišias spleidžia beveik kiekvieną sekmadienį. Toks žmogus po pirmų Mišių be priežasties spleidimo jau yra sunkioje nuodėmėje. Jeigu tai atsitiko sekančią sekmadienį po to, kuriame jis atliko išpašintį, tai sunkioje nuodėmėje jis bus visus metus be vienos savaitės, kurią jis išbuvo be jos. Ir jeigu taip tęsiasi metai iš metų visą žmogaus gyvenimą, tai malonės stovyje pragyventas laikas daugią daugiausiai skaičiuojamas tik savaitėmis, o visas kitas laikas – sunkios nuodėmės laikas. Visai gi kitaip yra su dažnai einančiais išpašinties. Toks žmogus nors dėl savo žmogiško silpnumo ir kai kada nusideda, bet tai netrukus ir vėl atitaiso. Tokiam jo gyvenimas išsidėsto atvirkščiai anam tverks. Jis beveik visą jį pragyvena pašvenčiamejoje malonėje, o su nuodėme praleistas laikas skaičiuojamas savaitėmis ar tik valandomis. O tas dalykas labai svarbus žmogaus gyvenime. Jūs be abejo, žinote, kad būnant sunkios nuodėmės stovyje, mes negalime nieko antgamtiško sau pasideryti: Jokio nuopelno už tai, ką mes gero bedarytume. Friedo dar ir tai, kad kada nors padarytas geras darbas ir įgytas už jį nuopelnas suspenduojamas: jie skaitomi

kaip nebuvo. Tuo būdu nusidėjėlis žmogus be išpažinties prieš Dievą yra visiškai apiplėštas padaras.

XXXXXXXXXXXXXX

Bet išpažintis ne vien tik nuodėmes atleidžia. Ji didina mūsų pašvenčiamąją malonę. Kad labai naudinga jos eiti ir sunkiai nenusidėjusiems, kad geri būdami, pasidėrytų dar geresni. O kas iš mūsų sau nenorime gero? Visi. Kad visiems be išpažinties praversti dažna išpažintis.

Ir ne vien pašvenčiamąją malonę ji didina. Išpažintis reikalinga mums ir kaip pedagoginė, psichologinė priemonė. Juk išpažinryje galime ir pasiguosti, ir nusiraminti dėl kokių rūpščių ir gyvenimo vargų ir gauti gerų patarimų bei pamokymų. Kur kitur mes rasime tokių gerų artimą savo mokytoją ir patarėją kaip nuodėmklusis, kuris mums atsidėjęs ir persiėmęs mūsų dvasinėmis ir visokiomis kitokiomis bėdomis. Pagaliau jau pats žmogaus išsipasekojimas savo vargų daug ką palengvina gyvenime. O klausyklos langelis tai pati tinkamiausia vieta.

Maigi dažnos išpažinties nenori eiti tik tie, kurie visai nesirūpina patys savimi ir savo reikais. Tam rūpi savas geras, to prikalbinti dažniau eiti išpažinties nėra reikalo, jis pats jos eina kaip prie stalo pavalgyti. Nors išpažinties eiti ne labai malonu, bet dėl to gero, kurį ji mums duoda, galime tą nemalonumą nugulėti. Ir aš jums čia dar noriu pastebėti, kad tik išpažinties sunkumus ir nemalonumus žmonės mato; gyvenime jiems būna daug daugiau sunkumų ir nemalonumų dargi labai panašių išpažinties nemalonumams ir jie juos perneša, nes mato, kad kitaip

negalima. Sakysime, kad ir visokie prisipa-
šinimai ir aptarinimai viešose salėse ir susi-
rinkimuose, o jie pernešami. Del dainos iš-
pažinties paleimos apsimoka pernešti visus
su ja susijusius nemalonumus. Amen.

1968.2.16.